08/06/2021

Η αγαπημένη «κόρη» της Γερόντισσας Γαλακτίας

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

«Η γνωστή σε όλους τους επισκέπτες της Γερόντισσας Γαλακτίας, κυρία Ριρίκα Κουμαντάκη-Χρονάκη, υπήρξε το «παιδί» της Γερόντισσας από τότε που γεννήθηκε. Είχαν μία μοναδική σχέση ισόβιας πορείας. Δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για την Γερόντισσα και αυθόρμητα να μην πάει ο νους μας και στην ευγενική και αρχοντική κυρία Ριρίκα. **Όταν ερχόμασταν από Κύπρο, μας υποδεχόταν με εγκαρδιότητα»**. Τα παραπάνω αναγράφονται στην επίσημη ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου, για την οποία ο συντάκτης πήρε συνέντευξη από την πνευματική «κόρη» της γερόντισσας Γαλακτείας και παραθέτει τα όσα θαυμαστά άκουσε:

Διαβάστε τη συνέντευξη με την κ. Ριρίκα Χρονάκη:

Κυρία Ριρίκα, ευχαριστούμε που δεχτήκατε να μιλήσετε μαζί μας.

Δική μου η ευχαριστία παιδιά. Νά ’στε καλά. Ευχαριστώ ακόμη για την αγάπη των Κυπρίων στη Γερόντισσα. Σχεδόν δεν υπήρξε μέρα να μην έρθουν επίτηδες επισκέπτες από την Κύπρο. Εκείνη, ιδιαιτέρως σας αγαπούσε και σας υποδεχόταν.

Σας έλεγε «τα πονεμένα μου παιδιά» επειδή περάσατε πολέμους, προσφυγιά, κατατρεγμούς. Νά ’στε καλά που την θυμάστε.

Κυρία Ριρίκα, μπορείτε να μας πείτε από πότε άρχισε η στενή σχέση που είχατε με την Γερόντισσα;

Από τότε που γεννήθηκα. Αυτή με μεγάλωσε. Η υπόθεση έχει μια ιστορία. Η μακαρίτισσα η μητέρα μου γεννήθηκε σε ένα ορεινό χωριό που λέγεται Μιαμού. Ήταν πολλά παιδιά και ορφάνεψαν νωρίς από πατέρα. Πήγε κάποτε ο μακαρίτης ο γιατρός ο πατέρας της Γερόντισσας και έκανε ιατρείο στο χωριό. Είδε την φτώχεια και την ταλαιπωρία των ορφανών και πήρε μαζί του την μικρή τότε Κυριακούλα την μητέρα μου και τον αδερφό της το Γιώργη. Τα είχε σαν παιδιά του. Ο θείος μου ο Γιώργης γύρισε πίσω στο χωριό νωρίς. Δεν μπορούσε να συνηθίσει στην Πόμπια. Η μητέρα μου κάθισε. Μεγάλωσε τις θυγατέρες του γιατρού. Με την τρίτη την Γαλάτεια ήταν παραπάνω από αδελφές. Μαζί πάντα. Στις δουλειές, στα χωράφια, στο νοικοκυριό. Ακόμη και στο κρεβάτι μαζί κοιμόντουσαν. Δεν υπήρχε τότε χώρος για πολλά κρεβάτια και έβαζαν τα παιδιά στρωματσάδα. Όταν αργότερα παντρεύτηκε η μητέρα μου στην Πόμπια με τον πατέρα μου, η Γαλάτεια σαν πραγματική αδελφή ανέλαβε να βοηθά την μητέρα μου. Εμένα με μεγάλωσε εκείνη. Και ένα αδελφάκι μου, το Μανωλιό, που πέθανε νωρίς και ήταν βαρύ πλήγμα για την Γαλάτεια. Σε τέτοιο σημείο που την παρηγορούσε η μάνα μου. Ποτέ δεν το ξέχασε. Το έγραφε μαζί με τους γονέους μου στο μνημονοχάρτι. Έλεγε ότι όταν θα ανέβαινε στον ουρανό, ήθελε να συναντήσει πρώτα την ανιψιά της την Αντωνούλα και το αδελφάκι μου το Μανωλιό. Εμένα με φωνάζουνε Ριρίκα αλλά βαπτίστηκα Ειρήνη για χατίρι της γιάτρενας της μητέρας της Γερόντισσας Γαλακτίας που την λέγανε Ειρήνη.

Είχατε καταλάβει το μέγεθος της πνευματικότητάς της;

Βέβαια! Πάντα ήταν μοναδική και ανεπανάληπτη. Τον μισθό της ολόκληρο τον έδινε ελεημοσύνη «εν κρυπτώ» όπως έλεγε για την σωστή ελεημοσύνη. Όλα τά ’δινε και πάντα είχε τα δεκαπλάσια που τά ’δινε κι αυτά. Κάποτε είχε ανάγκη από 250 ευρώ και έκανε μυστική αίτηση στην Παναγία. Αργότερα μου φανέρωσε ότι καθυστερούσαν να έρθουν αλλά πήγαινε και έλεγε κάθε μέρα στην εικόνα: «αφού ξέρεις πως δεν απογοητεύομαι αλλά θα σου το λέω κάθε μέρα μέχρι νά ’ρθουν μόνο μη μου τα καθυστερείς». Όταν έληγε η προθεσμία των λογαριασμών, ήρθε μία επιταγή 250 ευρώ από πρόσωπο που ζούσε στην Αθήνα και την αγαπούσε. Πρώτη και τελευταία φορά τότε, της έστειλε χρήματα. Έτσι, εξαρτημένη πάντα από την μέριμνα του Θεού, περνούσε χωρίς άγχος, ήρεμη και χαρούμενη τη ζωή της…

Ένα θα σας πω για να δείτε πόσο αγαπούσε τους ανθρώπους. Περίμενε κάθε μέρα τα ξημερώματα 5 π.μ. το σκουπιδιάρικο για να φιλέψει με γλυκίσματα και κουλούρια τους εργάτες. Έλεγε: «τα καημένα τα παιδιά! Τίμια, ευλογημένα. Βουτηγμένα στη βρωμιά για να βγάλουνε το ψωμάκι του σπιτιού τους». Κι αυτά την αγαπήσανε πολύ! Ένα τον έκανε γιό της. Από τη Γαλιά είναι. Τον οδήγησε στο γάμο, στην εξομολόγηση, τον έκανε ζωντανό χριστιανό. Όταν έπεσε το παιδί του σε ασβεστόλακκο και καήκανε τα ματάκια του, της το είπε απελπισμένος. Του ’δωσε θάρρος εκείνη και του ’πε να μη φοβάται και ότι το παιδί θα γίνει καλά. Όπως πριν. Όντως έγινε όπως πριν με θαύμα της προσευχής της. Οι γονέοι του έχουνε να το λένε…

Σε όλους έδινε ξύλινο σταυρό και κρεμούσανε στο λαιμό τους. Δεν ήθελε κανείς να μην μείνει χωρίς σταυρό. Έλεγε πως ο σταυρός είναι ασπίδα και ταυτότητά μας. Μια εποχή εφοδίασε όλο το χωριό και κάθε επισκέπτη με φωτοτυπημένους και ωραία φτιαγμένους τους χαιρετισμούς της Παναγίας! Θεωρούσε τους χαιρετισμούς την πιο δυνατή προσευχή στην Παναγία! Να τους διαβάζετε με ευλάβεια έλεγε, και μετά να λέτε στην Παναγία τα προβλήματά σας.

Μάθαμε ότι τροφοδοτούσε όλους τους αναξιοπαθούντες του χωριού.

Όσο ζούσε και στεκόταν στα πόδια της γινόταν αυτό. Ένας με μία διανοητική διαταραχή ήταν άμεσα προστατευόμενος απ’ αυτήν. Αγαπούσε πολύ, έλιωνε για ανθρώπους με ειδικές ανάγκες. Τους αποκαλούσε «επίλεκτο στράτευμα του παμβασιλέως Χριστού». Εδώ, έλεγε, οι κυβερνήτες που κάνουν και λάθη, τιμούν με παράσημα και συντάξεις όσους τραυματίστηκαν σε πολέμους. Φαντάσου, έλεγε, τί θα κάνει το κυβερνείο του Χριστού για όσους ήρθαν τραυματισμένοι στον κόσμο! Αιμορραγούσε η καρδιά της όταν έβλεπε κάποιον να εμπαίζει τέτοια άτομα…

Την διόραση και την προόρασή της τα είχατε αντιληφθεί εσείς;

Άκου τί λέει! Κυρίως εμείς οι κοντινοί της τα ζήσαμε αυτά. Δεν ξεφεύγαμε από τίποτα. Ήξερε κάθε λεπτομέρεια για τη ζωή μας. Καταλάβαινε κάθε επισκέπτη. Ακόμη και τους λογισμούς του, τις σκέψεις του. Δεν έλεγε όμως τίποτα. Όσο ήταν υγιής στα πόδια της, ελάχιστα μίλησε φανερά να ελέγξει κάποιον. Το έκανε πλάγια, ευγενικά και καταλαβαίνανε οι άνθρωποι. Κάποιες φορές το έκανε και δυναμικά. Πάντα όμως με αγάπη. Προσευχή κυρίως έκανε και έτσι βοηθούσε την αλλαγή των ανθρώπων. Έλεγε: «ο διάβολος χαίρεται να ξεσκεπάζει και να διαπομπεύει τα κρυφά των άλλων. Ο Θεός δεν το κάνει αυτό ποτέ…». Τώρα που ήταν στο κρεβάτι και δεν καταλάβαινε εγκεφαλικά, ό,τι έβλεπε αυτό και έλεγε. Και πάλι διακριτικά και με αγάπη. Συνήθως καταλάβαινε, μόνο εκείνος στον οποίο απευθυνόταν. Σε

περιπτώσεις εγωιστικές, μιλούσε φανερά μπροστά σε όλους μας... έχουμε άπειρα περιστατικά. Δεν υπήρχε μέρα να μη ζήσουμε τέτοιες εκπλήξεις από την Γερόντισσα... Θυμάμαι, μια φορά με τί πόνο και με πόση αγάπη, προσπάθησε να νουθετήσει μία νιόπαντρη με παιδιά, που απατούσε τον άνδρα της. Την δεχόταν πολύ καιρό με αγάπη. Της μιλούσε πλάγια και δεν ήθελε μάλλον εκείνη η κοπελιά να καταλάβει. Μια μέρα την πήρε και την έβαλε στο δωμάτιό της. Πήρε και μένα για μάρτυρα μάλλον, για να μη λέει μετά ή άλλη, ό,τι της κατέβαινε στην κεφαλή, ότι της είπε τάχα η Γερόντισσα. Έκλεισε την πόρτα και της είπε: «σε παρακαλώ παιδί μου πάψε να απατάς τον άνδρα σου. Το κάνεις από τον τρίτο μήνα του γάμου σου. Έσφιξες το χέρι συνθηματικά ενός άλλου πάνω στο χορό και ξεκίνησε το κακό. Μετανόησε παιδί μου! Τα καλύτερα παιδιά του Θεού είναι τα μετανοημένα. Αυτά που γλυκάθηκαν στην αμαρτία και μετά έκαναν αγώνα και την σιχάθηκαν...». Έπειτα γονάτισε και της είπε με δάκρυα: «εμένα που με βλέπεις έχω κάνει πιο πολλές αμαρτίες από εσένα. Όμως, μετανοώ κάθε μέρα και έχω ελπίδα και χαρά μέσα μου πως θα με δεχθεί ο Χριστός! Μετανόησε κι εσύ και θα ζεις όμορφα, παράδεισο θα ζήσεις... δεν κοροϊδεύεις μόνο τον άνδρα σου. Το Θεό κοροϊδεύεις. Θα υποφέρουνε τα παιδιά σου...». Η πιο καθαρή, έλεγε ότι ήταν αμαρτωλότερη από την μοιχεύουσα, για να την ενθαρρύνει. Η γυναίκα εκείνη, λίγο σοκαρίστηκε, έφυγε και δεν ήξερε πού πατούσε, αλλά δεν ξανάρθε. Δυστυχώς δεν μετανόησε. Μακάρι τώρα να αλλάξει με τις ευχές της Γερόντισσας.

Θα σας κάνω τώρα μια δύσκολη ερώτηση. Είναι αλήθεια ότι έκανε δύσκολες «χειρουργικές» επεμβάσεις και εσείς ήσασταν η βοηθός της;

(Γέλασε) αν είναι αλήθεια; Καθημερινό έργο! Ερχόταν άνθρωποι με διάφορες αρρώστιες. Έβλεπε αμέσως τι είχαν. Έπαιρνε το σταυρό και τους γονάτιζε στο κρεβάτι της μπροστά. Σταύρωνε αμέσως εκεί που είχαν το πρόβλημα. Δεν είχε ανάγκη να της πει κανείς τίποτα. Συνήθως όταν είχαν κάποιο όγκο ή κύστες στο κεφάλι, βοηθούσα κι εγώ...! έσερνε τα μαλλιά τους γιατί κάτι έβλεπε ότι έβγαζε. Μου ’λεγε: «σέρνε κι εσύ Ριρίκα». Έσερνα κι εγώ λίγο. Κάποιες φορές με έβαζε και έκοβα λίγα μαλλιά. Μετά ανακουφιζότανε από την διαδικασία και έλεγε: «εντάξει είσαι εδά»! Όλοι θεραπευόντουσαν. Θυμάμαι ένα νεαρό από το Ρέθυμνο που έχασε το μάτι του. Τον σταύρωνε πάνω από μισή ώρα και κάτι έβγαινε γύρω γύρω από το μάτι που εμείς δεν βλέπαμε. Όταν τελείωσε, του είπε: «πήγαινε τώρα να κοιμηθείς 4 ώρες και είσαι εντάξει». Όντως κοιμήθηκε 4 ώρες. Ξύπνησε και έβλεπε. Πήγε στο νοσοκομείο για έλεγχο και οι γιατροί εσοκαριστήκανε από το αποτέλεσμα που είδανε. Ήρθε πάλι ένας Έλληνας μεγαλογιατρός από την Βοστώνη της Αμερικής. Υπέφερε από ένα νευρολογικό αυτοάνοσο. Υπέφερε η αριστερή πλευρά του και τον εμπόδιζε στη δουλειά του. Έκανε «επέμβαση» και σ’ αυτόν και έγινε καλά. Ένα μικρό παιδί από το Ρέθυμνο που από γεννησιμιού του είχε ανάπηρο το χεράκι, το

σταύρωσε και κίνησε αμέσως το χέρι του. Ενθουσιασμένοι οι δικοί του παιδιού, το διαδώσανε στο Ρέθυμνο και θυμούμαι πως ήρθε μετά πούλμαν ολόκληρο να την επισκεφθεί. Ο π. Αντώνιος όμως τους εμπόδισε να μπουν μέσα…

Σε σας προσωπικά είχε κάνει κάτι με θεραπευτικό αποτέλεσμα;

Συνέχεια! Να πω δύο περιστατικά. Όταν έπεσε στο κρεβάτι, μου παρουσιάστηκε οξύ πρόβλημα στο δεξί ώμο. Παρουσίασα άκανθα, που πλήγωνε την σάρκα γύρω γύρω και είχα αφόρητους πόνους και εσωτερική αιμορραγία. Μου κάνανε δύο φορές παρακέντηση για να βγει το αίμα, μου ακινητοποιήσανε το χέρι, έπινα φάρμακα αλλά τίποτα. Είχα απογοητευθεί. Εκείνη δεν μπορούσε πλέον να ακούσει και να καταλάβει. Όμως κατάλαβε με άλλο τρόπο. Ένα πρωινό μου φώναξε και μου είπε: «να… πάρε τον ξύλινο σταυρό που φορώ και βάλετονε πάνω σου. Να τονε φορείς μέχρι να φύγει το κακό από το χέρι σου. Μετά θα μου τονε ξαναδώσεις…». Εγώ θαύμασα που κατάλαβε το πρόβλημά μου και έβαλα το σταυρό. Αμέσως ανακουφίστηκα. Σε μια εβδομάδα δεν είχα τίποτα. Δεν τολμούσα όμως να βγάλω το σταυρό από πάνω μου. Εκείνη ξαφνικά μου είπε, μετά από αρκετό καιρό: «να τονε φορείς πάντα! Εγώ θα βάλω άλλο σταυρό». Έτσι, μου έμεινε ο σταυρός της.

Τώρα τελευταία είχα κατεστραμμένο το δεξί γόνατο. Πόνους αφόρητους. Ένα δικό μας παιδί, ο Γιώργης ο Κακουλάκης, μου έφερε τα αποτελέσματα των τελευταίων εξετάσεων από το ΠΑΓΝΗ. Το πόρισμα έλεγε «άμεσα εγχείρηση». Φοβόμουνα την επέμβαση αλλά δεν μπορούσα και να περπατήσω. Μια μέρα καθόμουνα δίπλα στο κρεβάτι της. Σαν αστραπή βγάζει το χέρι της, σταυρώνει το γόνατό μου και μετά κάτι τράβηξε από το γόνατο και το πέταξε… έκανε τέτοιες κινήσεις. Σας πληροφορώ ότι έκτοτε, πιο πολύ πονεί το αριστερό μου γόνατο που ήτανε γερό, παρά το δεξί. Αποκαταστάθηκε, δόξα τω Θεώ, το πρόβλημά μου…

Οι χωριανοί εκεί, είχαν καταλάβει το πνευματικό της μέγεθος;

Την αγαπούσε όλο το χωριό γιατί κανείς δεν μπορούσε να της καταμαρτυρήσει το παραμικρό! Δεν μπορούσαν βέβαια να καταλάβουν το βάθος που είχε. Δεν έζησαν όσα ζούσαμε και βλέπαμε εμείς κάθε μέρα. Δικαιολογημένα οι άνθρωποι. Λίγοι την κακολόγησαν. Εκείνη καταλάβαινε όταν ήταν κατάκοιτη τις διαθέσεις ορισμένων και έλεγε: «μα τι έκανα σε ορισμένους και με κακολογούν και με λένε ψευτοαγία; Εγώ είμαι αγία; Πότε έκανα εγώ την αγία; Άκου κάνω την αγία…! Όχι αγία! Αγρία είμαι! Χειρότερη απ’ όλους…!».

Είχατε δει ποτέ την Γερόντισσα σε στιγμές ιερές, προσευχητικής ανάτασης και αρπαγής;

Κάθε μέρα! Κάθε πρωί έπρεπε με πολύ ευλάβεια να περιμένω να περάσει από όλες

τις εικόνες. Προσκυνούσε και κουβέντιαζε στους Αγίους. Μετά έπαιρνε ένα δίφυλλο εικόνισμα και περνούσε το ΠΙ που κρατούσε από πάνω μέχρι κάτω για να μην το ακουμπάνε οι δαίμονες. Τους έβλεπε που την πείραζαν και ήθελαν να την ρίξουν. Σταύρωνε το κρεβάτι της με το σταυρό του παππού της και όλα τα βασικά σημεία του σπιτιού. Ακουμπούσε το κεφάλι πάνω στο τραπέζι του μεσαίου δωματίου και άκουε με πολλά δάκρυα τον απόστολο και το ευαγγέλιο από το εκκλησιαστικό ραδιόφωνο. Ειδικά όταν έλεγε για τον πρωτομάρτυρα Στέφανο ξεσπούσε σε λυγμούς: «Στεφανιό μου, Στεφανιό μου, Στεφανιό μου». Είχε δει ζωντανά πολλά από τα εκκλησιαστικά γεγονότα. Την συγκλόνιζε ο λιθοβολισμός του Στεφάνου και μας περιέγραφε με κλάματα κάθε λεπτομέρεια... Η αδελφή της η μακαρίτισσα η Λιλίκα που ερχότανε κάπου κάπου από το Ηράκλειο και έμενε μαζί της, μας έλεγε, ότι κάθε λίγο, ακόμη και την νύχτα, ανέβαινε «σαν τον ατσέλεγα» (σπουργίτι) πάνω σε μια καρέκλα, ενώ είχε φοβερά μυοσκελετικά προβλήματα και φιλούσε μία συγκεκριμένη εικόνα του Χριστού. Οχτώ φορές, έλεγε η Λιλίκα, τον ασπάσθηκε και του έλεγε: «αγάπη μου, έρωτά μου, φως μου, αναπνοή μου...» κ.ά.

Αγαπούσε πολύ μια εικόνα του Οσίου Μεθοδίου της Νιβρύτου. Είναι τοπικός μας Άγιος. Το τι φιλιά του έκανε κάθε πρωί, δεν λέγεται... Κάποτε τα μέτρησα. 120 φορές τον ασπάστηκε και μου ξεφύγανε και κάποιοι ασπασμοί και δεν πρόλαβα να τους μετρήσω. Την ρώτησα γιατί τον αγαπά τόσο πολύ. Μου απάντησε: «γιατί μου είπε πως είναι Ρεθεμνιώτης»! Αυτή την εικόνα, την χιλιοπροσκυνημένη και πολυμουσκεμένη από τα δάκρυά της, την έχει τώρα ο Δεσπότης της Μόρφου. Κάθε μεσημέρι έκανε μια δική της υπέροχη προσευχή δοξολογίας στο Θεό. Υπάρχει ηχογραφημένη. Λέει πολλά. Πριν το φαγητό, πήγαινε και προσκυνούσε τις πολλές εικόνες που ήταν κολλημένες στο ψυγείο της. Εκεί συνομιλούσε συνήθως με τον Άη Γιώργη... Έβλεπε τους Αγίους και τους περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια. Ειδικά τα τελευταία χρόνια της ζωής της που ήταν τελείως κοπελάκι στην καρδιά και δεν καταλάβαινε ότι την θαυμάζαμε. Ειδικά παρίστανε το άλογο του Άη Γιώργη. «Ανεβαίνω -έλεγε-σ' αυτό και με γυρίζει, αλλά δεν υπάρχει τρόπος να σας μεταφέρω εικόνες και φωτογραφίες από τους μυστηριώδεις κόσμους που με πάει...»

Σας είχε πει κάτι από την πάλη της με τους δαίμονες;

Μόνο γι' αυτά πρέπει να γραφτεί ένα βιβλίο. Φρικιαστικά πράγματα. Ολόρθα τα μαλλιά τους, όπως τα κάνουνε τώρα οι νεαροί, καρφάκια. Όταν έβλεπε κάποιο νεαρό με καρφάκια μαλλιά, τον πήγαινε στον νιπτήρα και τον έπλυνε. Του τα χαλούσε επειδή εμφανιζόταν έτσι οι δαίμονες. Είχαν σκουλαρίκια στη μύτη, στη γλώσσα, στο φάλι (ομφαλό) και ζωγραφιές παντού (τατουάζ). Ό,τι μόδα κυκλοφορεί σήμερο ή πρόκειται να 'ρθει, τό 'βλεπε πάνω τους. Τα δάκτυλα τους

ήταν μακρόστενα σαν το πόμολο της πόρτας. Γι΄ αυτό πόμολο δεν ακουμπούσε ποτέ… Τα υπόλοιπα δεν τα περιγράφω για να μην φοβηθούνε όσοι τα ακούσουνε…

Την πείραξαν ποτέ;

Μόνο ένα βράδυ που σηκώθηκε, την έβαλαν κάτω από το κρεβάτι. Ήταν 3 π.μ. Εκείνη τράβηξε το καλώδιο του τηλεφώνου και έπεσε από μια πλαϊνή καρέκλα η συσκευή. Θυμόταν το τηλέφωνό μου και μου τηλεφώνησε. Πήγα αμέσως, ξεκλείδωσα και την σήκωσα. Όταν καθόταν ειδικά την νύχτα να διαβάσει κάτι, πήγαιναν και αρπούσαν την καρέκλα και την γύριζαν γύρω γύρω. Αυτή γελούσε και τους κορόιδευε. Τους έλεγε: «αφού δεν έχετε εξουσία να με ρίξετε, ήντα μαυροκακομοίρηδες κουράζεστε». Αυτοί δεν αντέχανε και φεύγανε αμέσως…

Εκτός τα θαυμαστά σημεία που μας διηγηθήκατε, τι άλλο θυμόσαστε την περίοδο που ήταν κατάκοιτη;

Ενώ δεν άκουε τίποτα και δεν συγκρατούσε τίποτα το μυαλό της, μόλις λέγαμε κάτι που ήταν κατάκριση ή κάτι επαινετικό γι’ αυτήν, αμέσως μας διέκοπτε με πολλή αυστηρότητα. Τώρα τελευταία, ο Χρήστος ο Λενιδάκης μιλούσε γι’ αυτήν σε άλλο δωμάτιο. Ούτε τον έβλεπε, ούτε άκουε τίποτα. Φώναξε όμως: «αυτός που μιλάει μέσα για μένα να σταματήσει αμέσως». Ακόμη και τις τελευταίες μέρες που ήταν στο παθολογικό του Βενιζέλειου, κάτι είπαν δύο δικές μας κοπελιές που την συνόδευαν που δεν της άρεσε. Ενώ ήταν σε λήθαργο, αμέσως άνοιξε τα μάτια, τις κοίταξε αυστηρά και τους έκανε νόημα να σωπάσουν. Αμέσως μετά ξαναβυθίστηκε… Δεν γεύτηκε ποτέ κατάκριση…!

Τι είναι αυτό που σας μένει αξέχαστο;

Τα πάντα, αλλά κυρίως όταν έφερε ένας Αρχιμανδρίτης – Ιεροκήρυκας από την απάνω Ελλάδα μια δαιμονισμένη κοπέλα. Ετσίριζε με βραχνή ανδρική φωνή ο δαίμονας. Το τι έγινε δεν περιγράφεται! Πήγα με το θυμιατό πίσω από την κοπελιά και χωρίς να με δει, μου ’δωσε μια κλωτσιά και κόντεψε να με σκοτώσει. Πανικός σε όσους βρέθηκαν στο σπίτι. Φώναζε και το όνομα ενός θρησκόληπτου από την περιοχή μας που μισεί την Γερόντισσα και μπαίνει με ψεύτικα ονόματα στα ιντερνέτια και ανεβάζει συνέχεια εναντίον της μια εγκύκλιο για τις προφητείες! Πού ήξερε η κοπελιά από την Πάτρα εκείνο που έλεγε ο δαίμονας; Η Γερόντισσα απάντησε στο δαιμόνιο: «μη μου φωνάζεις μωρέ μαϊμούνι, γιατί θα γυρίσω τη χέρα μου και θα σου δώσω ένα χαστούκι και θα δεις τον κόσμο ανάποδα»! Δεν θα ξεχάσω τα μάτια της κοπέλας. Δεν είχανε χρώμα. Ήταν κατακόκκινα. Όταν σταμάτησε το δαιμόνιο να την πειράζει, είπε στην κοπέλα η Γερόντισσα: «έλα να σου πω παιδί μου πώς μπήκε μέσα σου το μαϊμούνι…». Άρχισε να της λέει, ότι μια

φθονερή γειτόνισσά της, όταν ήταν παιδάκι, μάγεψε μια κούκλα και της την έδωσε να την παίξει... και πολλά άλλα της είπε γύρω από την περιπέτειά της. Η κοπέλα έφυγε υγιής. Εγώ δεν θα ξεχάσω τα μάτια της. Μετά ήταν ήρεμη, καλοσυνάτη και πολύ καλόχαρη κοπέλα...

Είχε πει προφητείες για το μέλλον;

Πολλά απ' αυτά που έχει πει έχουνε βγει. Όπως ο κορωνοϊός, η συμφωνία των Τούρκων με τη Λιβύη κ.ά. Είχε πει στα καλά της ελάχιστα. Δεν ήθελε να μας τρομάζει. Τώρα τελευταία, έχω ακούσει συγκλονιστικές λεπτομέρειες. Δεν θέλει όμως ο πάτερ Αντώνιος να μιλούμε γι' αυτά.

Τι σας συγκίνησε περισσότερο από όλα τα περιστατικά που ζήσατε εκεί;

Όλα ήτανε συγκινητικά και διδακτικά. Δεν θα ξεχάσω την περίπτωση μιας πονεμένης μάνας που έχασε ξαφνικά 30 χρονών το γιό της. Πόνος αβάσταχτος. Ήρθε με μοναχές από την Καλυβιανή τον πρώτο χρόνο που έπεσε στο κρεβάτι. Μόλις την είδε, της έκανε νόημα να πάει κοντά της. Την αγκάλιασε, τη φίλησε και της είπε: «μη κλαις παιδί μου! Ο όμορφός σου είναι ολοζώντανος μέσα στις ομορφιές του Θεού! Κι εσύ, ό,τι εχρωστούσες σε τούτο τον κόσμο το ξεπλήρωσες». Της είπε κι άλλα. Το πόσο αλαφρωμένη και χαρούμενη έφυγε η γυναίκα δεν λέγεται... Μετά από λίγους μήνες ξανάρθε. Της είπε φωναχτά στο αυτί γιατί τότε άκουε ένα ελάχιστο: «Γερόντισσα, ξέρω πως ο όμορφός μου ζει στην ομορφιά του Θεού! Όμως μου λείπει πολύ! Τον αναζητώ. Βοήθησέ με». Η Γερόντισσα, που δεν θυμότανε κανένα το επόμενο δευτερόλεπτο, της απάντησε σοβαρά: «θα σου τονε φέρω παιδί μου να τονε δεις». Η γυναίκα έφυγε χωρίς να σπουδαιολογήσει τα λόγια της Γερόντισσας. Το ίδιο μεσημέρι ξάπλωσε να ξεκουραστεί. Ενώ είχε γυρίσει στο πλάι και δεν την είχε πάρει ο ύπνος, αισθάνθηκε κάποιον να την αγκαλιάζει. Θεώρησε ότι ήταν κάποιο από τα μικρά εγγόνια της που είχε στο σπίτι. Φώναξε αλλά διαπίστωσε πως ήταν στο δωμάτιό τους. Γυρίζει πλευρό και τι να δει! Τον γιό της! Πιο πολύ όμορφο, ολοζώντανο, χαμογελαστό! «παιδί μου εσύ;» είπε με φωνή που δεν έβγαινε. Της απάντησε με άλλο τρόπο, στην ψυχή «Γαλακτία» και έφυγε....

Φανταστείτε τι δύναμη, τι παρηγοριά πήρε η μάνα εκείνη. Τα πρόσωπα που έπαιρναν πιο πολύ στοργή και ενδιαφέρον από εκείνη ήταν τα κάθε λογής σημαδεμένα άτομα, οι πονεμένοι και τα παιδιά! Με τα παιδιά ήταν οι καλύτεροι φίλοι. Θέλω πολλές ώρες να σασε παραστήσω ιστορίες και περιστατικά με μικρά κοπέλια. Κι αυτά όμως τρελαινότανε γι' αυτή. Και τα πιο ζωηρά την επλησιάζανε, πέφτανε στην αγκαλιά της, γινότανε αρνάκια κοντά της...

Πώς ήταν η τελευταία περίοδος της ζωής της;

Είχε αγωνία να φύγει. Να πάει στο σπίτι της. Συνέχεια μου έλεγε: «δώσε μου παιδί μου τα παπούτσια μου να φύγω. Σε ολονώ τα σπίτια πάω. Να μην πάω επιτέλους και στο δικό μου;». Είχε συνήθως τα μάτια στραμμένα στον ουρανό και σήκωνε, όσο μπορούσε τα χέρια, σε στάση προσευχής. Έλεγε με δέος: «Παναγία μου πρόφταξε στον κόσμο! Φόβος και τρόμος..!». Δεν ξέραμε τι εννοούσε. Τα υπόλοιπα της τελευταίας περιόδου τα έχει γράψει ο π. Αντώνιος.

Τώρα την νοιώθετε κοντά σας;

Συνέχεια! Πιο πολύ από πριν! Νοιώθω ηρεμία, γαλήνη, δύναμη. Κάπου κάπου, πολλές φορές την ημέρα, μυρίζω μια στιγμιαία ευωδία. Ξέρω ότι είναι αυτή. Ξέρω τι σας λέω. Ούτε παραισθήσεις έχω, ούτε ψέματα λέω. Λέω ό,τι νοιώθω με σιγουριά.

Θα μας πείτε ένα τελευταίο λόγο;

Αξιώθηκα να δω πώς ένας απλός άνθρωπος γίνεται μεγάλος Άγιος. Να εύχεστε να αξιωθώ κι εγώ, τουλάχιστον του παραδείσου. Την ευχή της να έχετε.